

D O M

Afsagt den 21. december 2017 af Østre Landsrets 20. afdeling
(landsdommerne Ib Hounsgaard Trabjerg, Henrik Bitsch og Chr. Ankerstjerne Rønneberg
(kst.)).

20. afd. nr. B-2937-16:

1) Københavns Kommune, Økonomiforvaltningen

(advokat Jørgen Vinding)

og

som biintervenient

Kommunernes Landsforening

(advokat Jørgen Vinding)

mod

Danmarks Jurist- og Økonomforbund s.m.f.

A

(advokat Rami Chr. Sørensen v /advokat Pernille Due Vesterheden)

og

som biintervenient

Forhandlingsfællesskabet

(advokat Arvid Andersen)

Københavns Byrets dom af 30. november 2016 (BS 7C-6245/2014) er anket af Københavns Kommune, Økonomiforvaltningen, med påstand principalt om frifindelse og subsidiært om frifindelse mod betaling af renter af differencen af de enkelte månedlige efterbetalingsbeløb fra forfaldstid, dog ikke tidligere end 3 år forud for sagsanlægget den 18. december 2014, samt betaling af procesrenter heraf fra den 18. december 2014.

Indstævnte, Danmarks Jurist- og Økonomforbund som mandatar for A, har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling:

Af et brev af 7. juli 2009 fra DJØF til Københavns Kommune, Økonomiforvaltningen, fremgår bl.a., at DJØF anmodede kommunen om at acceptere, at forældelse blev suspenderet for så vidt angår As krav på rådighedsløn. Af kommunens svar af 23. september 2009 fremgår bl.a.:

” ... at forældelse ud fra et procesøkonomisk synspunkt suspenderes for så vidt angår sagen om tidligere direktør i Økonomiforvaltningen A, ...”

Procedure

Parterne har for landsretten gentaget deres anbringender for byretten og har procederet i overensstemmelse hermed.

Forhandlingsfællesskabet har under sagen for landsretten afgivet et mundtligt indlæg til støtte for indstævnte.

Forhandlingsfællesskabet har herunder blandt andet anført, at den tidligere regel om forrentning i gældsloven ikke sondrede mellem formueretlige krav og andre krav. En tjenestemandsansættelse udgør både en forvaltningsakt og etablering af et vedvarende gensidigt bebyrdende kontraktsforhold på samme måde, som det er tilfældet ved overenskomstansættelser på det offentlige område. En tjenestemand, der er afskediget med rådighedsløn, har krav på at modtage sin løn, men skal som modydelse stå til rådighed for arbejdsgiveren og opfylde kravet om decorum. Ved vurderingen af, om en tjenestemand har krav på forrentning efter rentelovens regler om forrentning på formuerettens område af kravet på rådighedsløn, må der foretages en konkret vurdering af ydelsens karakter og relationen mellem parterne, og der bør i den forbindelse ikke drages en parallel til pensionsydelse. Formålet med rentelovens regler om forrentning gælder lige fuldt i forhold til tjenestemandansattes lønkrav, og de bør derfor behandles på samme måde som overenskomstansatte. Der er derfor ingen grund til en for snæver fortolkning af rentelovens afgrænsning af, hvad der anses for pengekrav inden for formuerettens område, der vil indebære, at tjenestemandansatte behandles forskelligt fra overenskomstansatte ved vurderingen af

spørgsmålet om forretningen af lønkrav. Hertil kommer, at der i forvejen er en sådan ligestilling mellem tjenestemænd og overenskomstansatte på det statslige område.

Landsrettens begrundelse og resultat

En tjenestemandsansættelse udgør – i lighed med andre offentlige ansættelsesforhold – både en forvaltningsakt og en gensidigt bebyrdende aftale mellem den pågældende offentlige ansættelsesmyndighed og tjenestemanden, og tjenestemandsansættelsen kan bringes til ophør med de for hver part gældende varsler. As krav på rådighedsløn udspringer af, at Københavns Kommune i overensstemmelse med de for ansættelsesforholdet gældende regler har afskediget ham. Herefter, og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at A har krav på forrentning af sit krav på rådighedsløn efter de regler, der gælder for forrentning af pengekrav på formuerettens område, jf. rentelovens § 1, stk. 1, jf. § 3, stk. 1.

Af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det endvidere, at As krav på forrentning ikke er forældet.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Københavns Kommune skal betale sagsomkostninger for landsretten til Danmarks Jurist- og Økonomforbund som mandatar for A med i alt 75.000 kr. Beløbet omfatter udgifter til advokatbistand. Ved fastsættelsen af beløbet til dækning af udgifterne til advokatbistand er der ud over sagens værdi taget hensyn til sagens omfang og udfald.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal appellant, Københavns Kommune, betale 75.000 kr. til indstævnte, Danmarks Jurist- og Økonomforbund som mandatar for A.

Det idømte skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.